

פסחים דף סג

תניא, אחרים אומרים: הקדים מולים לערלים - כשר, ערלים למולים - פסול.
קושי: מאי שנא מולין לערלים דכשר - דכולה ערלה בעינן, וליכא. ערלים למולין נמי, כולה ערלה בעינן וליכא!

תירוץ 1	תירוץ 2	תירוץ 3
לימא קסברי אחרים: אינה לשחיטה אלא בסוף וכדבא, דאמר רבא: עדיין היא מחלוקת. הילכך, הקדים מולין לערלים - מולין חיילי, ערלים לא חיילי. הקדים ערלים למולין - ערלים חיילי, מולין לא חיילי.	אמר רבה: לא, לעולם קסברי אחרים: ישנה לשחיטה מתחלה ועד סוף. והכא במאי עסקינן - כגון שגמר בלבו לתרווייהו, בין למולין בין לערלים, והוציא בפיו לערלים ולא הספיק לומר למולין עד שנגמרה שחיטה בערלים. ובהא פליגי; דרבי מאיר סבר: לא בעינן פיו ולבו שוים, ורבנן סברי: בעינן פיו ולבו שוים	אלא אמר אביי: רישא דאמר סימן ראשון למולין, וסימן שני אף לערלים, דבסימן שני נמי פתיכי ביה מולין. סיפא דאמר: סימן ראשון לערלים, סימן שני למולים. דבסימן ראשון הא לא פתיכי ביה מולין. ורבי מאיר לטעמיה, דאמר: מפגלין בחצי מתיר. ורבנן לטעמייהו, דאמרי: אין מפגלין בחצי מתיר.

↓
קושי: וקסבר רבי מאיר לא בעינן פיו ולבו שוין?
 ורמינהו: **המתכוין לומר תרומה, ואמר מעשר.**
מעשר ואמר תרומה. או: שאיני נכנס לבית זה,
ואמר לזה. שאיני נהנה לזה ואמר לזה - לא אמר
כלום, עד שיהו פיו ולבו שוין!

משנה. השוחט ויש לו חמץ

תנא קמא	רבי יהודה	רבי שמעון
רק לקרבן פסח יש איסור	גם קרבן תמיד	בארבעה עשר: הפסח לשמו - חייב, ושלא לשמו - פטור שאר כל הזבחים, בין לשמן ובין שלא לשמן - פטור. ובמועד: הפסח לשמו - פטור, שלא לשמו - חייב. שאר כל הזבחים, בין לשמן בין שלא לשמן - חייב חוץ מן החטאת ששחטו שלא לשמה

גמרא.

ר' יוחנן	ריש לקיש	האם חייב אם החמץ אינו בעזרה
כן	לא	אפשרות 1 להבין את המחלוקת
לא בעינן על בסמוך	על - בסמוך	דחיית האפשרות
התראת ספק שמה התראה	התראת ספק לא שמה התראה	אפשרות 2
בהא נמי הא פליגי בה חדא זימנא! דאיתמר: שבועה שאוכל ככר זו היום ועבר היום ולא אכלה, רבי יוחנן ורבי שמעון בן לקיש דאמרי תרווייהו: אינו לוקה. רבי יוחנן אמר: אינו לוקה - משום דהוה ליה לאו שאין בו מעשה, וכל לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו. אבל התראת ספק - שמה התראה. ורבי שמעון בן לקיש אמר: אינו לוקה משום דהוה ליה התראת ספק, והתראת ספק לא שמה התראה. אבל לאו שאין בו מעשה - לוקין עליו.		דחיית האפשרות

<p>לעולם בעל בסמוך קא מיפלגי, וצריכא. דאי איפליגו לענין חמץ - הוה אמינא : בההוא הוא דקאמר רבי יוחנן דלא בעינן על בסמוך - משום דאיסור הוא, וכל היכא דאיתיה איתיה. אבל לענין מקדש לחם - לא קדיש אלא בפנים, אימא מודה ליה לרבי שמעון בן לקיש דבעינן על בסמוך. דאי איתיה גואי - קדיש, אי לא - לא קדיש. מידי דהוה אכלי שרת, צריכא.</p>	<p>חוזרים לפאשרות 1 ומסבירים למה היה צריך גם ללמד את אותה הלכה כאן</p>
<p>ואי אשמעינן לענין מקדש לחם - הוה אמינא : בהך קאמר רבי שמעון בן לקיש דבעינן על בסמוך - דאי איתיה גואי קדיש, אי לא - לא קדיש. אבל לענין חמץ - מודה ליה לרבי יוחנן דלא בעינן על בסמוך דאיסורא הוא, וכל היכא דאיתיה - איתיה, צריכא.</p>	

שאלה: בעא מיניה רב אושעיא מרבי אמי : אין לו לשוחט, ויש לו לאחד מבני חבורה מהו?

תשובה: אמר ליה : מי כתיב לא תשחט על חמצך? (שמות לד) **לא תשחט על חמץ** כתיב,

קושי: אמר ליה : אי הכי - אפילו לאחד בסוף העולם נמי!

תירוץ: אמר ליה : אמר קרא **לא תשחט על חמץ**, לא תשחט על חמץ, הנך דקיימי עליה משום לא ילין.

הלכה שיוצאת מתירוץ זה: אמר רב פפא : הילכך, כהן המקטיר את החלב - עובר בלא תעשה, הואיל וישנו בכלל הלנת אמורין.

חיזוק מברייתא להלכה: תניא כוותיה דרב פפא : **השוחט את הפסח על החמץ -**

עובר בלא תעשה. אימתי - בזמן שהוא לשוחט או לזרוק או לאחד מבני חבורה. היה

לאחד בסוף העולם - אין זקוק לו. ואחד השוחט ואחד הזורק ואחד המקטיר חייב.

אבל המולק את העוף בארבעה עשר - אינו עובר בלא כלום.

סתירה לברייתא

ברייתא 2	ברייתא 1
<p>השוחט את הפסח על החמץ עובר בלא תעשה, רבי יהודה אומר : אף התמיד. אמרו לו : לא אמרו אלא בפסח בלבד. אימתי - בזמן שיש לשוחט או לזרוק או לאחד מבני חבורה. היה לאחד בסוף העולם - אין זקוק לו. ואחד השוחט ואחד הזורק ואחד המולק ואחד המזה חייב, אבל הקומץ את המנחה - אינו עובר בלא תעשה. המקטיר את האימורין - אינו עובר בלא תעשה.</p>	<p>השוחט את הפסח על החמץ - עובר בלא תעשה. אימתי - בזמן שהוא לשוחט או לזרוק או לאחד מבני חבורה. היה לאחד בסוף העולם - אין זקוק לו. ואחד השוחט ואחד הזורק ואחד המקטיר חייב. אבל המולק את העוף בארבעה עשר - אינו עובר בלא כלום</p>